

สัญญาชเวตญาณ ที่ต้นขันธ์

ในสถานที่ซึ่งไม่สามารถระบุได้แน่ชัด?

พันรรัตน์ รัตนพันธ์ กำลังโดนความตระหนกสงสัยระลอกใหญ่
อัดกระแทกเข้าใส่สมองอย่างรุนแรง หลังจากเด็กชายฉวยโอกาสขณะ
เจ้าหน้าที่เฝ้ายามคนหนึ่งเข้ามาในห้องที่ตนถูกขังอยู่ จัดการเจ้าหน้าที่
คนนั้น และหนีออกมาจากห้องผ่านทางประตูที่เขาเปิดเข้ามา

เด็กชายพยายามปรับสภาวะการหายใจที่หอบเร่งกระชั้นเพราะ
ใช้กำลังอย่างกะทันหันให้สงบลง เขาเหลียวมองสภาพแวดล้อมโดยรอบ
ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัย

พันรรัตน์พบว่าตนกำลังยืนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นอุโมงค์
มีเพดานเป็นทรงโค้ง พื้นผิวของอุโมงค์สร้างด้วยคอนกรีต ুদ্ধล้ายกับ
อุโมงค์หลบภัยที่เด็กชายเคยเห็นจากภาพยนตร์หรือไม่กี่สัปดาห์

บรรยากาศภายในอุโมงค์มืดทึบ มีเพียงแสงสว่างเล็กน้อยจากหลอดไฟนีออนที่ติดอยู่บนเพดานในระยะห่างๆ กัน แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้เห็นสภาพเก่าคร่ำคร่าของอุโมงค์ ซึ่งพื้นผิวของผนังคอนกรีตเป็นสีหม่นดำกะเทาะลอกล่อน

บนผนังและเพดานอุโมงค์ปรากฏคราบฝุ่นและหยากไย่เกาะทั่วบริเวณ เมื่อเด็กชายหันหลังไปมองยังประตูที่ตนเองกระโจนหนีออกมา เขากลับพบว่าบนผนังแทบไม่มีร่องรอยของประตูเลยหากไม่สังเกตอย่างละเอียด

สภาพของผนังที่เก่าและคราบฝุ่นบดบังร่องรอยการมีอยู่ของประตู พันธรัตน์ถอนหายใจยาวปรับสติสมาธิให้กลับมามั่นคง ผลักดันพื้นเพื่อในสมองให้หมุนเพื่อเร่งพลังสมองหาทางจัดการกับปัญหาเฉพาะหน้าเพื่อเอาตัวรอดออกไปจากสถานที่แห่งนี้

เด็กชายเพิ่งมองไปตลอดความยาวของอุโมงค์ที่ทอดตัวไปด้านหน้าเท่าที่ระยะสายตาคมองเห็น เขาพบว่าอุโมงค์ไม่ได้ทอดตัวยาวไปตรงๆ แต่มีลักษณะโค้งไปด้านซ้าย เมื่อเหลียวมองกลับไปด้านหลัง เขาก็พบว่าอุโมงค์นั้นทอดยาวโค้งไปด้านซ้ายเช่นกัน

นั่นหมายความว่าอุโมงค์แห่งนี้ถูกสร้างขึ้นในลักษณะที่คดโค้งไปมา ความกังวลและไม่ไว้ใจทำให้พันธรัตน์ไม่ปุม่บ่ามสู่มเสี่ยงวิ่งตะบึงไปตามทางโดยไร้จุดหมายและการวางแผน

นัยน์ตาสีน้ำตาลของเขาสอดประกายครุ่นคิดวิเคราะห์ เขากำลังนึกถึงคำพูดของหมายเลขแปดที่อธิบายเกี่ยวกับความสามารถที่เพิ่งตื่นขึ้นของตนเอง จากการทดลองใช้ความสามารถทางสมองของเขาในครั้งก่อน

ทำให้พันธรัตน์รู้ว่าเขายังควบคุมพลังคลื่นสมองของตนได้ไม่ดีเท่าไร ไม่ต่างอะไรกับเด็กทารกเพิ่งหัดคลาน ซึ่งทำให้เด็กชายเริ่มกังวลใจ เพราะในสภาพตัวคนเดียวแถมยังไร้อุปกรณ์ต่างๆ ที่เขาถนัดในการใช้งานเพื่อการเจาะระบบหรือเอาตัวรอดอย่างที่เคยมทำ ในสถานการณ์ที่ไม่มีแม่แต่ในตึกบู๊ตเครื่อง เขาจะหวังพึ่งพาความสามารถที่เพิ่งตื่นขึ้นและยังทำความรู้จักกับมันได้ไม่นานได้มากสักแค่ไหน?

สติที่หยุดเตลิดทำให้เกิดความคิด พันธรัตน์เหลียวมองไปรอบๆ ตัวอย่างละเอียด พร้อมกับคิดวิเคราะห์ว่า แท้จริงแล้วสถานที่แบบนี้มีอยู่เพื่ออะไร และด้วยเหตุผลข้อไหนเขาจึงถูกพาตัวมาซ่อน ณ ที่แห่งนี้

พันธรัตน์รวบรวมข้อมูลต่างๆ เข้ามาในสมองเพื่อวิเคราะห์หาเหตุผล กลอกนัยน์ตาสีน้ำตาลไปมาซ้ำๆ แสดงอาการครุ่นคิด

ด้วยข้อมูลของหมายเลขแปดซึ่งทิ้งค้างไว้ในสมอง ทำให้รู้ว่านิโคตินให้ความสำคัญกับตัวเขาค่อนข้างมาก ถ้าเช่นนั้นย่อมหมายความว่า สถานที่แห่งนี้ต้องมีความปลอดภัยในระดับสูงพอที่คนชั่วร้ายอย่างนิโคตินวางใจว่าจะสามารถเก็บรักษาสิ่งที่มีนั้นให้มีความสำคัญเอาไว้ได้

เมื่อคิดมาถึงจุดนี้ทำเอาพันธรัตน์เคาะลิ้นด้วยความหงุดหงิด เพราะนั่นหมายถึงว่า ยิ่งที่แห่งนี้ปลอดภัยมั่นคงสำหรับนิโคตินมากแค่ไหน เขาก็ยิ่งจะหาทางหนีออกไปได้ยากมากขึ้นเท่านั้น!

พันธรัตน์เหลียวมองไปรอบๆ เพื่อสังเกตสภาพแวดล้อมอีกครั้ง ในเมื่อเขายังไม่สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันได้อย่างแน่ชัด พันธรัตน์จึงยังไม่มุ่มปามเคลื่อนไหวโดยไม่รู้แน่ชัดว่าสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ประเภทไหน เด็กชายคิดจะใช้พลังคลื่นสมองเพื่อเข้าถึงอุปกรณ์

อิเล็กทรอนิกส์ในสถานที่แห่งนี้เพื่อดึงข้อมูลแผนที่ออกมา เพราะพันธ-
รตนวิเคราะห์จากห้องที่เขาถูกนำมาซึ่งไว้ตอนที่ไม่ได้สติ ซึ่งมีอุปกรณ์
อิเล็กทรอนิกส์ที่เหนือกว่าเทคโนโลยีปัจจุบัน แสดงว่านิโคตินต้องใส่
เทคโนโลยีหลายๆ อย่างไว้ในสถานที่แห่งนี้แน่

พันธรัตนคิดว่าเขาสามารถใช้พลังคลื่นสมองแทรกแซงเพื่อเข้าถึง
ข้อมูลที่ต้องการได้แน่ แม้จะเพิ่งทำความรู้จักกับความสามารถที่เพิ่ง
ตื่นขึ้นของตนเอง แต่ผลลัพธ์จากการใช้คลื่นสมองก่อนหน้านี้ทำให้
เด็กชายคิดว่าเขาคงควบคุมพลังสมองของตนได้ไม่ยาก

เขาหลับตาลงเร่งเร้าสมาธิให้แหลมคมเพื่อใช้พลังสมองในการ
เข้าถึงระบบไฟฟ้าของสถานที่แห่งนี้เหมือนที่เขาเคยทำก่อนหน้านี้ ใบหน้า
ของเด็กชายเริ่มเกร็งเขม็ง ขณะที่เร่งพลังคลื่นสมองให้ขยายออกไปเพื่อ
เข้าถึงอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใกล้ที่สุด

“โอ๊ย!”

พันธรัตนร้องคำรามด้วยความเจ็บปวด เด็กชายยกมือขึ้นกุมศีรษะ
ใบหน้าบิดกระตุก เพราะขณะที่เขากำลังเร่งพลังคลื่นสมอง รู่ๆ เด็กชาย
ก็รู้สึกปวดแปลบในศีรษะราวกับสมองถูกทุบกระแทกด้วยของแข็งเข้า
อย่างแรง

เขาย่อตัวลงขณะมีอย่างกุมศีรษะ ใบหน้าบิดเขม็ง โนมโนสำนึกเขา
เห็นภาพมากมายไหลเวียนเข้ามาอย่างรวดเร็ว แต่พร่าเลือนไม่ชัดเจน
เหมือนที่เคยเห็นก่อนหน้านี้

“พอ พอ หยุด ยะ...หยุด!”

พันธรัตนตะโกนลั่น ในที่สุดเด็กชายก็ลืมตาขึ้น ใบหน้าอาบเหงื่อ
ชุ่มโชก จังหวะการหายใจถี่กระชั้นรุนแรง ในที่สุดเขาก็ยุติการใช้พลังสมอง

ลงได้ แต่อาการปวดแปลบบางส่วนยังคงค้างคาอยู่ในสมอง

เด็กชายยกมือขึ้นลูบไบบนหน้าที่ข่มเหงื่อ ตอนนี้เขาตระหนักชัดเจนแล้วว่าความสามารถที่เพิ่งตื่นขึ้นมาของตนยังอยู่ในระยะที่ยากจะควบคุม ในวินาทีนั้นเด็กชายเริ่มรู้สึกสิ้นหวัง แต่สัญชาตญาณในร่างกายกลับบอกเขาว่า พลังสมองไม่ได้ตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่างได้

น้ำหนักของวัตถุที่สวมอยู่บนข้อมือขวาราวกับจะเร่งรื้อให้เด็กชายชุกคิด ในวินาทีนั้นเขารู้สึกได้ว่าประสาทสัมผัสในร่างกายตื่นขึ้น ทั้งโสตสัมผัสและฆานสัมผัสถูกเร่งระดับจนถึงขีดสุดอย่างคาดไม่ถึง

พันธรัตน์สงบอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านเพราะความเจ็บปวดเมื่อครู่ ตั้งสมาธิไปยังประสาทสัมผัสต่างๆ ในร่างที่กำลังตื่นขึ้น

เด็กชายเดินเข้าไปใกล้ผนังด้านซ้ายมือ ยกฝ่ามือขึ้นทาบไปบนกำแพงปูนของอุโมงค์ สิ่งที่ฝ่ามือสัมผัสได้คือความเย็นเยียบ ทำให้เด็กชายรับรู้ได้เบื้องต้นว่าสถานที่แห่งนี้จะเกี่ยวข้องกับน้ำ

ในเมื่อพลังสมองสร้างความเจ็บปวดให้เขาจนใช้การไม่ได้ และเด็กชายไม่กล้าพอที่จะนุ้มบ่ามเดินหน้าต่อ ทางออกที่ดีที่สุดสำหรับการวิเคราะห์สถานการณ์เพื่อหาทางเอาตัวรอด คือการใช้ประสาทสัมผัสต่างๆ ในร่างเพื่อรับรู้และแยกแยะสภาพแวดล้อมให้ละเอียดมากที่สุด

ในเมื่อไม่สามารถใช้สายตาแยกแยะความแตกต่างในสภาพแวดล้อมทั้งจากด้านหน้าและด้านหลังได้ชัดเจน เด็กชายจึงหลับตาลงปิดจักษุสัมผัส เพื่อเร่งรื้อประสาทสัมผัสส่วนอื่น เขาสูดหายใจเข้าลึก ดึงมวลอากาศเข้าสู่โพรงจมูกเพื่อแยกแยะกลิ่น

ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วพันธรัตน์ไม่ค่อยจะมั่นใจในประสาทสัมผัสของตนเองสักเท่าไร เพราะเด็กชายต้องเผชิญกับอาการภูมิแพ้มาตั้งแต่

เด็ก ส่งผลให้จุมุกของเขาไม่ค่อยได้กลิ่น แกรมทุกก็ยังอื้อเพราะการสั่ง
น้ำมูกอย่างแรงอยู่บ่อยครั้ง ซ้ำร้ายเขายังสายตาสั้นอีก

แต่คราวนี้เขากลับรู้สึกได้ว่าในร่างกายของเขามีอะไรบางอย่าง
กำลังเปลี่ยนไป ความรู้สึกนั้นไม่ได้มาจากการคำนวณหรือวิเคราะห์
อย่างที่พันธุรัตน์นัด แต่ในทางตรงข้าม เหมือนกับว่าสัญชาตญาณ
บางอย่างในร่างกายกำลังจะตื่นขึ้นมา

การกระทำครั้งนี้ไม่ได้ถูกผลักดันด้วยการคำนวณหรือใช้สมอง
หาเหตุผลและความเป็นไปได้ ทุกอย่างถูกผลักดันด้วยสัญชาตญาณเพียง
อย่างเดียว

แต่ไม่กี่วินาทีเมื่อมวลอากาศไหลผ่านโพรงจุมุก เด็กชายพลัน
สัมผัสได้ถึงกลิ่นบางอย่างที่สะกิดความสงสัยของเขา

ในมวลอากาศที่แผ่ไปด้วยกลิ่นอับชื้นชวนระคายจุมุก เหมือน
เวลาเข้าไปในห้องอับๆ ที่ไม่ได้ถูกใช้มาเป็นเวลานาน พันธุรัตน์สามารถ
แยกแยะได้ว่ามีกลิ่นอยู่ไม่ที่ชนิดที่กระตุ้นความสนใจของเขา

มันคือกลิ่นสบของดินและกลิ่นเหม็นหืนของพืชบางชนิดที่เขา
ไม่สามารถแยกแยะได้ว่ามันคืออะไร แต่สิ่งที่เด็กชายสงสัยมากที่สุดก็คือ
กลิ่นระคายจุมุกที่เขารับรู้มันไม่ได้มาจากจุดเดียว แต่เหมือนมันกำลัง
หมุนวนหรือเคลื่อนไหว

เพราะเขาไม่สามารถระบุได้ว่ากลิ่นที่รับรู้มันมาจากจุดใดจุดหนึ่ง
ที่แน่นอนตายตัว

พันธุรัตน์พยายามเร่งระดับประสาทสัมผัสต่างๆ ของตนให้ไปสู่
จุดสูงสุดเท่าที่จะทำได้ แต่เขาก็ไม่สามารถระบุหรือหาคำตอบที่เขาสงสัย
ได้อย่างแน่ชัด อาจเป็นเพราะความหนาของผนังของอุโมงค์ที่เป็นตัวแปร

สำคัญ

เด็กชายลืมตาขึ้น คิ้วทั้งสองข้างขมวดมุ่นด้วยอาการครุ่นคิด เขาผนวกข้อมูลต่างๆ ที่ใช้ประสาทสัมผัสรับรู้มาเข้าด้วยกันและวิเคราะห์ถึงกรณีที่เป็นไปได้มากที่สุด

กลิ่นที่พันธรัตน์รับรู้มาคล้ายกับกลิ่นของดินและโคลน ทำให้เด็กชายคาดถึงความเป็นไปได้มากกว่าอุโมงค์แห่งนี้มีอาจถูกฝังอยู่ใต้ดิน แต่เขาก็ยังไม่กล้าสรุปเพราะยังคาใจเกี่ยวกับกลิ่นที่คลุ้งกระจายเหมือนกับกลิ่นนั้นกำลังเคลื่อนไหว

ขณะตกอยู่ในห้วงสงสัยซึ่งยังหาคำตอบที่ค้างคาใจไม่ได้ จู่ๆ กระแสความคิดสายหนึ่งก็แล่นปราดเข้ามาในสมอง

พันธรัตน์แนบหูเข้ากับกำแพงอุโมงค์เพื่อตรวจรับเสียง หากเสียงที่ได้ยินเป็นอย่างที่เขาคาดไว้ แสดงว่าข้อสันนิษฐานของเขามีโอกาสถูกต้อง เสียงที่ผ่านเข้ามากระทบโสตประสาทของเขาคือเสียงเคลื่อนไหวของอะไรบางอย่าง

เสียงนั้นแทรกผ่านอุโมงค์ส่งผ่านมาตามคอนกรีตที่เป็นของแข็ง มาถึงการรับฟังของพันธรัตน์อย่างชัดเจน เมื่อมารวมเข้ากับกลิ่นที่รับรู้ เด็กชายจึงมั่นใจมากกว่า สิ่ง que คิดเอาไว้มิผิดแน่

เด็กชายคิดว่ากลิ่นที่เขารับรู้เป็นกลิ่นของดินจริงๆ แต่ไม่ใช่ดินแข็ง มันอาจเป็นดินที่เหลวและเป็นโคลน รวมถึงกลิ่นของพืชบางอย่างที่ปะปนมาด้วยกัน และความแรงของกลิ่นที่ราวกับกำลังเคลื่อนไหว

เมื่อพันธรัตน์รวบรวมข้อมูลทั้งหมดเข้าด้วยกัน ผลลัพธ์ที่คาดคิดว่ามีโอกาสเป็นไปได้ทำเอาใบหน้าเขาเครียดเขม็ง กลิ่นของดินที่เหลวและกลิ่นของพืชและความไม่สม่ำเสมอของกลิ่นที่เหมือนกับกำลังเคลื่อนไหว

บวกกับเสียงที่เขาได้ยิน

นั่นหมายความว่าอุโมงค์แห่งนี้มีโอกาสมากที่จะอยู่ใต้น้ำ!

หากเป็นไปตามการสันนิษฐาน กลิ่นดินที่รับรู้ก็คือกลิ่นของโคลนใต้น้ำ และกลิ่นของพืชก็น่าจะเป็นกลิ่นของสวะหรือตะไคร่กับเศษซากพืชที่ทับถมอยู่ใต้น้ำ ส่วนที่กลิ่นไม่สม่ำเสมอก็เพราะน้ำไหลตลอดเวลา

“บ้าจริง!”

พันธุรัตน์สับสนด้วยความวิตกกังวล

ถ้าอุโมงค์แห่งนี้อยู่ใต้น้ำตามที่เขาคิดจริง ย่อมหมายความว่าโอกาสที่เขาจะหนีออกไปจากสถานที่แห่งนี้ยิ่งยากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า แต่เด็กชายรู้ว่าถึงแม้จะตระหนกไปก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น เขาจึงรวบรวมสมาธิทั้งหมดมุ่งไปยังการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเพื่อเอาตัวรอด

พันธุรัตน์มองสำรวจอุโมงค์อย่างละเอียด เขาพบว่าพื้นผิวของคอนกรีตดูเก่าแสดงว่ามั่นคงสร้างมานานแล้ว ทำให้ไม่น่าจะมีเทคโนโลยีขั้นสูงได้แน่ เด็กชายคิดว่านิโคตินคงเป็นคนที่ปรับปรุงสถานที่แห่งนี้และใส่เทคโนโลยีเข้าไป

เขาเริ่มคิดวิเคราะห์ว่าสถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่ส่วนใดของประเทศ จากกลิ่นที่เขาสัมผัสในตอนแรกทำให้พันธุรัตน์แยกแยะได้ว่า หากอุโมงค์แห่งนี้อยู่ใต้น้ำจริงอย่างที่เขาคิด มันน่าจะเป็นแม่น้ำหรือสถานที่ขนาดใหญ่ที่เป็นบ่อน้ำจืด

เพราะเขาไม่อาจสัมผัสถึงกลิ่นของเกลือที่แทรกมา ถ้าดูจากขนาดและการทอดตัวของอุโมงค์ที่มีขนาดใหญ่ สถานที่แบบนี้คงยากที่จะสร้างขึ้นในบ่อน้ำที่ถูกสร้างขึ้น รวมถึงการไหลของกระแสน้ำที่ค่อนข้างเชี่ยวรุนแรง

พันธรัตน์จึงให้ความสนใจไปที่แม่น้ำซึ่งมีขนาดใหญ่และลึกพอที่จะสร้างอุโมงค์แบบนี้ ในขณะที่ยังไม่สามารถไขความสงสัยเรื่องสถานที่ให้กระจ่างได้ ทันใดนั้นความรู้สึกบางอย่างในร่างของพันธรัตน์พลันแผดก้องขึ้น

มันเป็นสัมผัสที่ทำให้เด็กชายรู้สึกเจ็บแปลบไปทั่วผิวหนัง จังหวะชีพจรของเขาก็ดีดตัวสูงขึ้นอย่างกะทันหันสูบฉีดกระแสเลือดจนไหลผ่านไปทั่วร่าง

ในเวลาอันสั้นแค่ไม่กี่วินาที พันธรัตน์ไม่สามารถแยกแยะได้ชัดเจนว่าความรู้สึกนั้นหมายความว่าอะไร แต่สิ่งหนึ่งที่เด็กชายสัมผัสได้อย่างแน่ชัดคือความรู้สึกคุกคามที่กำลังมุ่งมายังตนเอง

เด็กชายเหลียวมองไปยังด้านซ้ายมือ นัยน์ตาสีน้ำตาลหดรูบลงเพื่อเพ่งมองไปตามทางอุโมงค์ที่ทอดตัวยาวอยู่ในความมืดทึบที่บในวินาทีนี้ในระยะการมองเห็นของเด็กชาย พบเพียงความว่างเปล่า แต่จมูกของพันธรัตน์สัมผัสได้ถึงกลิ่นสาบบางอย่าง

ทำให้เขารู้ว่าอีกไม่กี่อึดใจต้องมีอะไรบางอย่างปรากฏขึ้นพร้อมกับเจตนาคุกคามที่มุ่งมายังตัวเขา

“เฮ้ย!”

พันธรัตน์อุทานดังลั่น นัยน์ตาสีน้ำตาลเบิกกว้างมองไปยังสิ่งที่กำลังพุ่งเข้ามาหาด้วยความเร็ว ในวินาทีแรกเด็กชายคิดว่าตนเองมองผิดไปเพราะความมืด แต่สิ่งที่เคลื่อนไหวด้วยความเร็วนั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนเขามั่นใจว่าตนเองไม่ได้เข้าใจผิด

วินาทีที่เห็นชัดเจนว่าอะไรคือสิ่งที่กำลังพุ่งเข้าใส่เขา ความคิดจะหนีก็เกิดขึ้นในสมองทันที เพราะสิ่งนั้นคือสุนัขขนาดใหญ่สี่ตัว ถึงแม้

พันธรัตน์จะไม่ได้เชี่ยวชาญพันธุ์สุนัข แต่จากรูปร่างและสีขน เขาก็ระบุได้ทันทีว่ามันเป็นพันธุ์รีดไวเลอร์

ถึงแม้จะอยู่ในระยะค่อนข้างไกล แต่เด็กชายก็รู้ได้ว่าสุนัขทั้งสี่ตัวที่กำลังพุ่งตะบึงเข้ามาหาเขามีขนาดใหญ่ ถึงมันจะยืนด้วยสี่ขา แต่กะคร่าวๆ พวกมันก็สูงเกินระดับเอวเขาด้วยซ้ำ หากอยู่ในลักษณะที่จะพุ่งกระโจนเข้ากัด พวกมันต้องมีความสูงมากกว่าเด็กชายแน่!

สุนัขทั้งสี่ตัวพุ่งเข้ามาหาเด็กชายอย่างรวดเร็ว เขาทั้งสี่ข้างตะกุกตะกั่นคอนกรีตพารา่งที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามตรงเข้ามาด้วยเจตนามุ่งร้าย สุนัขทั้งสี่ตัวเผยเขี้ยวแหลมที่อาบชุ่มไปด้วยน้ำลายเหนียวเยิ้ม แสดงความพร้อมที่จะกัดขย้ำเป้าหมายของมัน ขณะที่เสียงเห่ากระโชกดังขึ้นเพื่อข่มขวัญ

ภาพที่เห็นทำเอาพันธรัตน์ผวาผองระถอย ในสมองมีแต่ความคิดที่ฉะเหว่ง ขณะจะหันหลังวิ่ง อะไรบางอย่างในร่างกลับจูดรั้งเขาเอาไว้

พันธรัตน์รู้สึกได้ถึงน้ำหนักของเครื่องควบคุมไมโตรคอนเดรียบนข้อมือข้างขวา เด็กชายสัมผัสได้ว่าตัวเครื่องที่รัดอยู่รอบข้อมือกำลังสั่นน้อยๆ ขณะเดียวกันกล้ามเนื้อที่ร่างก็บีบตัวเกร็งกระตุก รู้สึกได้ว่าในร่างกายมีพลังงานไหลเวียนอย่างรุนแรง

สภาวะที่เกิดขึ้นเป็นการกระตุ้นจากเครื่องควบคุมไมโตรคอนเดรียเพื่อเตรียมร่างกายให้พร้อมสำหรับการเข้าปะทะ!

เครื่องควบคุมไมโตรคอนเดรียกำลังเร่งเร้าพลังในร่างกายของเด็กชายไปตามสัญชาตญาณ มันเป็นเพราะความกลัวของพันธรัตน์ที่ทำให้เขาคิดจะหนี แต่เบื้องลึกในจิตใจของเขาไม่ใช่คนขี้ขลาด ทว่าพันธรัตน์เป็นคนที่คิดตามตรรกะการคิดคำนวณมาตลอด จนเขามักจะลืมนึกไป

ว่าโดยเนื้อแท้แล้ว เขาเป็นคนที่มีความกล้ามากกว่าที่คาดคิด แต่เครื่องควบคุมไมโครคอนโทรลล์นี่ก็ติดอยู่กับข้อมือเขาและแทรกเข้าไปถึงการทำงานของเซลล์ มันรับรู้และสัมผัสได้ถึงเซลล์ของเด็กชายที่กำลังตื่นตัว แสดงอาการกระหายชั้ยชนะอยากปะทะเพื่อแสดงความเหนือกว่า

แต่สมองของพันธุรัตน์กลับออกคำสั่งไปในทางตรงข้าม เป็นครั้งแรกที่ร่างกายกับสมองของเด็กชายไม่ได้ตัดสินใจไปในทางเดียวกัน

ความสับสนที่โถมเข้ามาทำให้พันธุรัตน์ยืนนิ่ง ขณะที่สุนัขสงครามขนาดใหญ่กำลังจะเข้าถึงตัวในอีกไม่กี่เมตร พวกมันพร้อมที่จะฝังคมเขี้ยวเข้าไຈกลางร่างเขาทันทีเมื่อเข้าถึงตัว

ตอนนี้สุนัขตัวที่วิ่งอยู่ด้านหน้าสุดก็เข้ามาถึงระยะที่พร้อมจะจู่โจมแล้ว ร่างสี่ขาขนาดใหญ่กระโจนเข้าใส่เด็กชายทันที มันอ้าปากกว้างเผยเขี้ยวแหลมพุ่งเข้าใส่บริเวณขาข้างขวาของเขา

สุนัขสงครามที่ถูกฝึกมาจะมีรูปแบบการโจมตีที่เป็นระบบ ตัวแรกจะหยุดการเคลื่อนไหวของเป้าหมาย ขณะที่ตัวที่เหลือมีหน้าที่โจมตีต่างๆ กันไป

พันธุรัตน์ยังคงยืนนิ่ง ขณะที่สุนัขตัวแรกกำลังจะขย้ำคมเขี้ยวเข้าที่ขาของเขา และสุนัขที่เหลือกำลังจะจู่โจมส่วนต่างๆ ของร่างกาย ทว่ามูมปากเขากลับปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์แสนกลขึ้น!

“เข้ามา ตูบน้อย!”

พันธุรัตน์ตะโกนลั่น ตวัดขาขวาที่กำลังจะโดนกัดหลบพ้นคมเขี้ยวได้อย่างฉิวเฉียด สุนัขสงครามจับได้เพียงอากาศว่างเปล่า พันมันกระทบกันเสียงดังลั่น ก่อนที่เด็กชายจะหวดหน้าแข้งขวาเข้าใส่ปากยาวๆ ของมันจากด้านล่างได้อย่างจัง

เสียงครางด้วยความเจ็บปวดของสุนัขไซโครายดังลั่นพร้อมๆ กับเสียงหน้าแข้งอัดปะทะ ร่างของมันถูกพันธรัตน์เตะเข้าไปใสบริเวณน้ำจนลอยคว้างขึ้นกลางอากาศ คมเขี้ยวแหลมที่กำลังจะกัดขาเด็กชายถูกกระแทกหลุดปลิวกระเด็น

นัยน์ตาสีน้ำตาลของพันธรัตน์สาดประกายหิ่ยมชัดเจนมื่อมองเขม็งไปยังเป้าหมายอีกสามตัวที่กำลังพุ่งเข้ามาใส่เขา สำหรับเด็กชายแล้ว สิ่งที่ได้รับรู้คือความรู้สึกแปลกใหม่ ที่เขายืนนิ่งในตอนแรกไม่ใช่เพราะว่าเขาประมาทหรือหวาดกลัว

แต่เด็กชายกลับรับรู้ด้วยสายตาว่ ภาพที่เขาเห็นทั้งหมดนั้นช้าลงมาก เขามองเห็นทุกการเคลื่อนไหวของสุนัขทั้งสี่ตัวเคลื่อนไหวช้าจนไม่จำเป็นต้องตระหนักขณะที่พวกมันพุ่งเข้าใกล้ เห็นแม้กระทั่งซี่ฟันของมันที่ถูกเขาเตะหักค่อยๆ ลอยคว้างไปกลางอากาศ

ขณะเดียวกันเขารู้สึกว่าสมองของตนปลอดภัยอย่างไม่สามารถอธิบายได้ หัวร้างรู้สึกตึกตักเต็มไปด้วยพลังงาน ร่างกายเคลื่อนไหวอย่างมีระบบและแม่นยำจนเหลือเชื่อ กล้ามเนื้อหัวร้างก็ขยับไปตามความคิดอย่างรวดเร็ว

สุนัขที่เหลืออีกสามตัวก็มีชะตากรรมไม่ต่างกับตัวแรก ขณะที่สุนัขตัวแรกถูกเตะจนกระเด็น ตัวที่สองและสามก็กำลังจะฝังเขี้ยวใส่แขนขวาและน่องข้างซ้ายของพันธรัตน์ แต่สิ่งที่พวกมันได้รับคือสันกำปั้นของเด็กชายที่ตอกกระแทกเข้าไปใส่นุ้ขตัวที่กำลังจะกัดแขนขวาของเขาจนร่างของมันปลิวอัดกระแทกเข้ากับพื้น ส่วนตัวที่กำลังจะกัดน่องซ้ายถูกเข้าอัดกระทุ้งเข้ากลางลำตัวจนร่างอ้งม

การลงมือที่รวดเร็วของเด็กชาย ตีตสุนัขสงครามขนาดใหญ่สามตัว

ที่มีน้ำหนักเกือบจะเท่าๆ เขา ลอยกระเด็นไปตกลงบนพื้นอย่างลึนท่า
พวกมันตะกุกตะกักทำทั้งสี่ข้างถนน พยายามลุกขึ้นแล้ววิ่งหนีไปทันที

“ว่าไงล่ะ แกนะ”

พันธรัตน์เอ่ยกับสุนัขตัวที่สี่ซึ่งหยุดยืนอยู่ห่างจากเขาไม่มากนัก
มันแยกเขี้ยวชูแสดงเจตนาคุกคามใส่เด็กชาย แต่กลับตัวลั่นระริก

เด็กชายแผยรอยแสบะยิ้มเจ้าเล่ห์ใส่มัน ที่สุนัขตัวที่สี่ยังไม่โดนเขา
แผลงฤทธิ์ใส่ก็เพราะมันยังทำหยุดทันทีที่เห็นพรรคพวกถูกอัดกระเด็น
พันธรัตน์หรือตาจ้องเขม็งไปยังสุนัขสงครามที่กำลังตัวลั่นแต่ยังพยายาม
แสดงอาการข่มขวัญคู่ต่อสู้

“เฮ้ย!”

จู่ๆ เขาก็ตะคอกใส่มันเสียงดังลั่น ทำเอาสุนัขสงครามลั่นท่าร้อง
ถนน วิ่งหนีย้อนกลับไปทางเดิมในสภาพน่าขำ ทำเอาเด็กชายหัวเราะ
ร่วนกับท่าทางหวาดกลัวของมัน

พันธรัตน์กลับมาตั้งสมาธิเหลียวมองไปรอบๆ ตัวอย่างระวัง เพราะ
การที่สุนัขสงครามปรากฏขึ้นแสดงว่าศัตรูรู้แล้วว่าเขานี้ออกมาได้
เด็กชายไม่อยากเสียเวลาอีกต่อไป ความคิดแรกที่แล่นเข้ามาในสมองคือ
เขาต้องหาทางติดต่อกลับไปยังองค์กรให้เร็วที่สุด

แต่เรื่องสำคัญก็คือ เขาไม่รู้รายละเอียดสถานที่แห่งนี้มากไปกว่า
ที่เห็นและประเมินด้วยสายตา เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสถานที่แห่งนี้เป็น
สถานที่ประเภทไหน

ความคิดที่จะใช้พลังคลื่นสมองของตนเองชะงักลงทันทีเมื่อนึกถึง
ความเจ็บปวดรุนแรงราวกับสมองถูกกระแทกเข้าใส่ด้วยของแข็งที่รับรู้
ก่อนหน้านี้

นัยน์ตาสีน้ำตาลสาดประกายคิดวิเคราะห์อยู่ชั่วครู่ ก่อนที่พันธรัตน์จะตัดสินใจใช้สัญชาตญาณของตนเองเป็นเครื่องนำทาง เด็กชายหลับตาตั้งสมาธิ สูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อตรวจรับกลิ่นที่ลอยจางๆ ในอากาศ

แน่นอนว่าเขารับรู้ได้ถึงกลิ่นของน้ำและกลิ่นต่างๆ เหมือนก่อนหน้านี้ที่ทดลองสูดลมหายใจเพื่อตรวจสอบดู แต่คราวนี้พันธรัตน์ต้องการแยกแยะว่าทิศทางของกลิ่น ทิศทางไหนที่เข้มข้นที่สุด

เพราะทิศทางที่กลิ่นเข้มข้นมากที่สุดย่อมหมายถึงแหล่งกำเนิดกลิ่น ซึ่งก็คือแหล่งน้ำ ถ้าหาแหล่งน้ำที่เป็นต้นกำเนิดกลิ่นเจอ เด็กชายก็อาจจะรู้ข้อมูลของสถานที่แห่งนี้มากขึ้น

พันธรัตน์ยังหลับตาสูดลมหายใจเข้าลึกซ้ำๆ ในที่สุดเขาก็รู้ว่ากลิ่นของน้ำลอยมาจากด้านซ้ายมือของอุโมงค์ ทิศทางเดียวกับที่สุนัขสงครามวิ่งมาโจมตีเขา

แต่พันธรัตน์ยังไม่ทันลืมตาขึ้น ในมวลาอากาศก็เกิดกลิ่นอีกชนิดหนึ่งแทรกเข้ามา เด็กชายเบ้หน้ายิ้มจุกด้วยท่าทางขยะแขยงทันที

เพราะตอนนี้เขากำลังเร่งใช้ประสาทรับรู้กลิ่นถึงขีดสุด จึงทำให้กลิ่นที่รับรู้มันเข้มข้นรุนแรงมากกว่าปกติ กลิ่นสาบสางคล้ายสัตว์ที่ไม่คาดคิดจึงลอยเข้ามาปะทะสัมผัสรับรู้ของเขาเต็มๆ จนทำเอาเด็กชายสอ่ลัก

“แหะ! ยังไม่เซ่ตรีง ใ้หมา...”

พันธรัตน์สบถออกมา เด็กชายลืมตาขึ้นมองไปยังทิศทางที่กลิ่นสาบลอยมา ซึ่งมาจากด้านซ้ายมือ ในความคิดเขาเจ้าของกลิ่นคงเป็นใครอื่นใดไปไม่ได้นอกจากพวกสุนัขสงครามที่โดนเขาสั่งสอนไปเมื่อครู่นี้

แต่ภาพที่เห็นเมื่อเหลียวหน้าไปมอง ทำเอาพันธรัตน์ชะงัก นัยน์ตา
สีน้ำตาลเบิกโพลงอย่างตระหนก

“เฮ้ย!”

เสียงอุทานอย่างตกใจดังขึ้น เมื่อพันธรัตน์เห็นเจ้าของกลิ่น
สาบสางกำลังเดินใกล้เข้ามา อึ้งทำขนาดใหญ่ทั้งสี่ข้างที่รองรับร่างยักษ์
ค่อยๆ เอียงอย่างเข้าหาพันธรัตน์อย่างไม่รีบร้อนเหมือนเห็นว่าเป็น
เหยื่อที่ไม่มีทางหนีรอด

ปากยาวแหลมขนาดใหญ่เต็มไปด้วยเขี้ยวแหลมอาบน้ำลายเยิ้ม
ชุ่มโชก เสียงลมหายใจพัดพาดที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นสาบคลุ้งตลบ
ชัดเจนขึ้นทุกขณะที่มันเดินเข้ามาใกล้ มันใช้ลิ้นยาวหยาบแลบเลียริม-
ฝีปากขณะที่จ้องนัยน์ตาสีแดงสดมายังร่างผอม แสดงอาการวิวระหาย
ชัดเจน ขนสีดำสนิทที่ปกคลุมทั่วร่างยักษ์ยาวกระเซิงรุงรัง ทำให้รูปร่าง
หน้าตาของมันชวนผวา

ด้วยส่วนสูงของพันธรัตน์ทำให้เด็กชายต้องแหงนหน้ามองมัน
เท่าที่เขาประมาณด้วยสายตาสัตว์ยักษ์สี่ขาที่ลักษณะคล้ายหมาตัวนี้
น่าจะมีส่วนสูงไม่ต่ำกว่าสี่เมตร เพราะแค่มันยืนประจันหน้ากับเด็กชาย
ส่วนหัวของมันก็สูงเกือบจะถึงหลอดไฟบนเพดานอุโมงค์

แต่อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเจตนาร้ายของมันที่ส่งตรงถึงพันธรัตน์
อย่างชัดเจน นัยน์ตาแดงฉานของมันจ้องมองเด็กชายในระยะห่างไม่กี่
เมตร ทำเอาพันธรัตน์แทบจะสติกระเจิง เพราะในชีวิตไม่เคยเผชิญหน้า
กับสุนัขขนาดยักษ์แบบนี้มาก่อน

ซ้ำร้ายพื้นที่ซึ่งเขาอยู่ยังเป็นทางยาวแบบเปิดโล่งเหมือนลู่วิ่งที่
เหมาะสำหรับให้มันไล่ล่าเขา ถึงแม้จะมีเครื่องควบคุมไม่โตรคคอนเดรีย

แต่เด็กชายก็ไม่มั่นใจว่าเขาผอมๆ ของเขาจะพาร่างวิ่งหนีคมเขี้ยวของมัน
ได้ทันหรือไม่

ซ้ำร้ายถึงแม้จะมีเครื่องควบคุมไมโตรคอนเดรีย แต่เขาก็แทบคิด
ไม่ออกเลยว่าจะใช้มือเปล่าจัดการกับสัตว์ขนาดยักษ์แบบนี้ยังไง

วินาทีที่อันตรายจ่อเข้าประชิดไล่ราวกับกำลังหายใจรดต้นคอ
เด็กชายรู้สึกหนาวยะเยือกไปทั่วแผ่นหลัง จังหวะที่พจรเต้นสั่นระส่ำ
ขณะที่เหงื่อเย็นเยียบผุดพราวบนใบหน้า แต่สัญชาตญาณบอกเขาว่า
ความคิดที่จะหนีเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำโดยเด็ดขาด

เขารู้ทันทีว่าหากหันหลังวิ่งหนี เท่ากับเขาต้องตกอยู่ในสภาพเหยื่อ
ที่ถูกล่า เพราะการหนีเท่ากับแสดงความอ่อนแอขลาดกลัวออกมาให้มัน
เห็น

ดังนั้นพันธุวิธานจึงกัดฟันรวบรวมสติ ยืนประจันหน้ากับสุนัขที่สูง
กว่าสี่เมตร เขาใช้นิ้วยันตาสีน้ำตาลของเขาจ้องเขม็งเข้าไปในดวงตาสีแดง
สดของมัน พยายามเก็บความหวาดกลัวเอาไว้ให้มืดสนิทที่สุด แสดงอาการ
ไม่หวาดกลัวให้มันเห็นเพื่อข่มมันกลับ

เพราะสัญชาตญาณในร่างกายบอกเขาว่า หากเขาคิดหนี นั่น
เท่ากับการเปิดฉากล่าของสุนัขปีศาจขนาดยักษ์ตัวนี้ แต่เด็กชายก็ไม่
มั่นใจว่าเขาจะรักษาความเยือกเย็นแบบนี้ไปได้นานสักแค่ไหน เพราะ
รูปลักษณ์ของสุนัขปีศาจขนาดยักษ์ก็พร้อมจะทำให้เขาขวัญกระเจิงอยู่
ทุกขณะ

แค่ตอนนี้เด็กชายปลุกปลอบความกล้าของตัวเองเอาไว้ได้ก็เต็ม
กลืน เขาฝืนจ้องตามันเพื่อข่มไม่ให้สุนัขยักษ์พุ่งเข้าขย้ำต่างๆ ที่ซึ่งพจร
เต้นระส่ำนับจังหวะไม่ถูก นับจากนี้ก็ต้องลุ้นต่อไปว่าไอ้ปีศาจตัวนี้จะรู้ตัว

เมื่อไรว่าคนที่อยู่ตรงหน้ากำลังกลัวมันแทบตาย

พันธรัตน์รู้ชัดว่าเขาถ่วงเวลาต่อไปได้อีกไม่นานแน่ เด็กชายจึงรวบรวมสติเร่งพลังสมองคิดหาทางเอาตัวรอดอย่างรวดเร็วที่สุด

“กรรรร กรรรร!!”

สุนัขยักษ์ส่งเสียงคำรามต่ำๆ นัยน์ตาสีแดงฉานของมันหริ่มองเขม็งมายังเด็กชายเหมือนกำลังประเมินว่ามนุษย์ตรงหน้ามีความสามารถเก่งกล้าเหมือนที่กำลังแสดงออกจริงหรือไม่

ท่าทางของสุนัขปีศาจทำเอาหัวใจของเด็กชายหล่นวูบ รวากับมันจะมองออกว่าความกล้าที่เด็กชายแสดงออกมานั้นเป็นแค่เปลือกนอกทำเอาน้ำลายของเขาจับเป็นก้อนเหนียวอยู่ในลำคอ

ขณะที่เรื่องราวกำลังจะดำเนินไปสู่จุดวิกฤติถึงขีดสุด

จู่ๆ เสียงกลไกบางอย่างก็ดังขึ้น ถึงแม้พันธรัตน์จะได้ยินอย่างชัดเจน แต่ขณะที่เขากำลังเผชิญหน้ากับสุนัขยักษ์ ทำให้ไม่กล้าขยับตัวเพื่อหันไปมองต้นเสียง

“หันมาช้าๆ ยกมือขึ้นไว้เหนือหัว หา!”

เสียงร้องตะโกนออกคำสั่งดังขึ้น และในทันใดนั้นสุนัขปีศาจพลันคำรามลั่น ร่างขนาดยักษ์ของมันกระโจนข้ามตัวพันธรัตน์ไปที่สิ่งที่ตั้งตามมาคือเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด

“อ้ากกกกกก!!”

เมื่อหันไปมอง พันธรัตน์ก็พบกับภาพสยดสยอง สุนัขปีศาจจับเข้าที่ลำตัวของชายชุดดำ ปากขนาดใหญ่ของมันกำลังจับบริเวณหัวไหล่ด้านซ้ายของฝ่ายนั้น คมเขี้ยวยาวแหลมจมลึกเข้าไปตลอดลำตัวตั้งแต่บริเวณไหล่ด้านซ้ายยาวมาจนถึงกลางลำตัวเป็นแนวเฉียง

คมเขี้ยวจมลิ้มฝังเข้าใส่ร่างจนเลือดแดงสดฉีกกระฉูด!

เพราะปากของมันมีขนาดใหญ่พอที่จะกลืนลำตัวของผู้ใหญ่ได้ ภาพที่เห็นทำเอาพันธรัตน์หนาวยะเยือก เด็กชายคิดว่าหากตนเป็นฝ่ายถูกรับ ลำตัวคงขาดเป็นสองท่อนอย่างไม่ต้องสงสัย

พันธรัตน์เหลือบไปเห็นกำแพงอุโมงค์ถูกเปิดออกเป็นช่อง และกำลังปิดลงช้าๆ แสดงว่าชายชุดดำคนนี้เป็นคนเดียวกันกับคนที่เขาจัดการต่อจนสลบไปในห้องลับที่เขาถูกขังอยู่ในตอนแรก

ชายชุดดำคนนั้นคงฟื้นขึ้นมาและตามออกมาจากห้องลับ จนในที่สุดต้องมาพบกับจุดจบน่าสยง

เสียงกระตุกถูกขบเคี้ยว กล้ามเนื้อถูกฉีกกระชากดังลั่นสะท้อนไปมาทั่วอุโมงค์ ร่างของชายชุดดำสิ้นกระตุกรุนแรง ในที่สุดร่างของมันก็ถูกฉีกขาดเป็นสองท่อน!

ภาพสยองสะกดพันธรัตน์อยู่ชั่วครู่ เด็กชายรู้สึกว้าวุ่นใจของเขาแทบจะงักขาดห้วงขณะที่ภาพสยองปรากฏอยู่ตรงหน้าในระยะห่างแค่ไม่กี่เมตร

พันธรัตน์สะบัดหัวอย่างแรง ในที่สุดก็เรียกสติกลับมาได้ ตอนนี้เป็นโอกาสเหมาะที่จะหนีขณะที่สุนัขปีศาจยังวุ่นอยู่กับการกัดกินร่างชายชุดดำ

เด็กชายเกร็งกำลังขาจนกล้ามเนื้อแข็งเกร็งผุดโปน แล้วถีบพื้นพา ร่างพุ่งทะยานไปยังด้านซ้ายของอุโมงค์อย่างรวดเร็ว พันธรัตน์รู้สึกได้ว่ามวลอากาศถูกร่างของเขาผ่าออกเป็นคลื่นไปด้านข้าง

เขาสัมผัสได้ถึงมวลอากาศที่พุ่งเข้าปะทะร่างและเสียดสัมผัสผิวกายจนรู้สึกเย็นยะเยียบ ขณะที่วิ่งตะบึงตรงไปอย่างรวดเร็ว เมื่อ

ประสานร่างกายเข้ากับเครื่องควบคุมไมโครคอนเดรีย กำลังขาเขาของ
จึงมากกว่าปกติหลายเท่า

พันธรัตน์มองเห็นภาพรอบตัวพวว่าเลื่อนเพราะความเร็วขณะกำลัง
วิ่งตะบึง นูทั้งสองข้างได้ยินเสียงลมพัดปะทะดังอื้ออึง

เขาเห็นหลอดไฟนีออนบนเพดานอุโมงค์กลายเป็นขีดสีขาว
เชื่อมต่อกัน เด็กชายทิ้งในความเร็วของตนเอง ขณะเดียวกันก็รู้สึกโล่งใจ
ขึ้นเมื่อรู้ว่าภายในเวลาไม่กี่วินาทีเขาก็ถึงห้องศูนย์ปีศาจมหาวิทยาลัยร้อยเมตร
ขณะที่ยังไม่หยุดฝีเท้าลงพันธรัตน์ก็เริ่มวิเคราะห์สถานการณ์
ไปพร้อมๆ กัน ตอนนีเขาคงจะคาดเดาได้ว่า สถานที่แห่งนี้ต้องเป็น
ฐานทดลองสักแห่งที่นิโคตินเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบแน่ๆ เพราะมีตัว
ประหลาดไหลออกมา

เหมือนกับตัวประหลาดที่เขาเคยเจอในฐานทดลองลับหลายๆ แห่ง
แต่ความสงสัยก็ผุดขึ้นมา เด็กชายกำลังขบขันใจว่าทำไมศูนย์ปีศาจถึง
เข้าไปกัดขย้ำชายชุดดำ ในเมื่อพวกมันเป็นฝ่ายเดียวกัน หรือมันอาจจะ
เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากสัญญาตณของสัตว์ร้ายที่ยากจะควบคุม?

แต่ที่น่าสงสัยก็คือ ทำไมนิโคตินใช้ศูนย์ปีศาจเฝ้าหรือไล่ล่าเขา
ซึ่งค่อนข้างเสี่ยงว่าศูนย์ปีศาจอาจจะคลั่งจนทำร้ายเขาได้ ทั้งๆ ที่นิโคติน
เป็นคนระแวงระวังและกลัวความผิดพลาดอย่างมาก และยอมเห็นเขา
เป็นเครื่องมือสำคัญที่ไม่สามารถเสียไปได้

ขณะที่ความสงสัยยังไหลวนเวียนอยู่ในสมอง ตลอดทั้งร่างของ
พันธรัตน์พลันสะท้าน เย็นวาบไปทั่วแผ่นหลังอย่างกะทันหัน รู้สึกได้
ชัดเจนว่ามีสัมผัสมึนๆ ร้ายกำลังคุกคามเข้าใส่ตนจากด้านหลัง

เขาเหลียวหลังไปมองขณะที่ยังไม่หยุดฝีเท้าลง เสียงคำรามดุร้าย

พลันดังก้องขึ้นพร้อมกับเสียงพื้นสั่นสะเทือน และเสียงกรงเล็บแหลมเสียดสีไปกับพื้นดั่งแกรกรากแสบประสาท

“กรรรร ไสกกกกกก!!”

“โธ่ เว้ยยยยยยย!!”

พันธรัตน์คำรามลั่น เกร็งกำลังขาให้มากขึ้นจนกล้ามเนื้อกระดูกเต้นระริก เขาเร่งฝีเท้าพาร่างตนเองพุ่งทะยานไปด้วยความเร็วมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ในสมองคิดแต่จะหนีสุนัขปีศาจที่ตามติดมาด้านหลังเพียงอย่างเดียว แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายก็ไม่ยอมลดละการไล่ล่า สุนัขปีศาจยิ่งเร่งความเร็วกระชั้นเข้ามาเรื่อยๆ ด้วยขนาดใหญ่อันขึงข้างกับพลังกล้ามเนื้อของสัตว์ที่ถูกพัฒนาด้วยเทคโนโลยีอันร้ายกาจ ทำให้ถึงแม้พันธรัตน์จะมีเครื่องควบคุมไมโตรคอนเดรีย ร่างกายก็ไม่ได้มีสมรรถภาพเหนือกว่ามันมากนัก

ส่วนหนึ่งเป็นเพราะสภาพร่างกายเขามอมหม่งไม่ค่อยมีแรงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เครื่องควบคุมไมโตรคอนเดรียจึงยกระดับความสามารถของเขาให้เหนือกว่าได้เพียงมนุษย์ปกติ แต่ไม่ได้ส่งผลให้สภาพร่างกายเหนือล้ำมากจนสามารถปะทะกับพวกเหนือมนุษย์หรือตัวประหลาดได้โดยไม่ลำบาก

ถึงตอนนี้จึงหะหายใจของเด็กชายเริ่มติดขัด เขาสูดลมหายใจเข้าอย่างรุนแรงเพื่อสูดออกซิเจนเข้าสู่ร่างกายให้มากที่สุด แต่การทำงานของร่างกายที่มากเกินไปทำเอาเขาเริ่มรู้สึกเจ็บจุกบริเวณหน้าอก

ขณะเดียวกันฝีเท้าของเด็กชายก็ลดความเร็วลงเรื่อยๆ เพราะร่างกายของเขากำลังจะถึงขีดจำกัด เมื่อเหลียวมองไปด้านหลัง นัยน์ตา

สีน้ำตาลก็เบิกโพลง เขาพบว่าสุนัขปีศาจกำลังพุ่งตะบึงเข้ามาใกล้จนห่างจากตนไม่ถึงสิบเมตร

ภาพลักษณ์ของมันในตอนนี้อย่างชวนผวา ปากยาวแหลมที่เต็มไปด้วยเขี้ยวอับเลือดแดงสดโชกชุ่ม คราบเลือดบางส่วนยังกระเซ็นเปื้อนขนสีดำยาวรุงรังเป็นหย่อมสีแดงสด ขณะที่ข้างข้างที่ข้างของมันตะกุกลงไปบนพื้นคอนกรีต ทำให้เล็บยาวแหลมคมในอุ้งเท้าเสียดกับพื้นคอนกรีตเกิดสะเก็ดไฟแลบกระจาย

พันธรัตน์เร่งเร้าพลังความคิดหมุนฟันเฟืองในสมองอย่างรวดเร็ว เขาประเมินสถานการณ์แล้วว่าต่อไปให้วิ่งหนีต่อไปก็ไม่มีความหวัง มีแต่จะบันทอนกำลังของตนไปโดยเปล่าประโยชน์

เพราะหากต้องเข้าปะทะอย่างเลี่ยงไม่ได้ การวิ่งต่อไปคงมีแต่จะทำให้เขาเหนื่อยจนแทบจะยืนไม่ไหวด้วยซ้ำ ฉะนั้นทางสุดท้ายคือการใช้พลังความคิดและเสียดเข้าปะทะโดยใช้สัญชาตญาณเอาตัวรอด และการลงมือต้องอยู่เหนือความคาดคิดของอีกฝ่าย

พันธรัตน์กัดฟันแน่น ปลูกความกล้าพร้อมกับเกร็งกำลังทั่วร่างกาย กล้ามเนื้อแขนทั้งสองข้างผุดโปนเกร็งกระตุกพร้อมสำหรับการเข้าปะทะ

เด็กชายเกร็งกำลังขาที่ยังร่างที่กำลังวิ่งตะบึงอย่างกะทันหัน ทำให้ร่างของเขาไถลไปกับพื้นคอนกรีตเป็นระยะทางหลายเมตรก่อนจะหยุดลง แล้วพันธรัตน์ก็ตัดสินใจพุ่งสวนทางเข้าใส่สุนัขปีศาจที่กำลังเข้ามาใกล้

“ไอ้หมาน้อย เข้ามา!!”

เด็กชายคำรามก้องปลุกขวัญกำลังใจของตน เขาดีดร่างพุ่งทะยานเข้าหาสุนัขปีศาจขนาดยักษ์ ในวินาทีที่ทั้งคู่เกือบจะปะทะกัน ปากยาวแหลมที่เต็มไปด้วยเขี้ยวคมอ้าออกกว้าง แสดงเจตนาที่จะจับร่างผอมที่

กำลังพุ่งเข้าหา

พันธรัตน์พลันทั้งตัวลงกับพื้น ด้วยความแรงขณะที่วิ่งตะบึงเข้าใส่ ทำให้เมื่อถึงตัวลงร่างของเขาจึงลากไถลไปกับพื้น ปากยาวแหลมที่กำลังจะรับเข้าใส่เด็กชายจึงทำได้เพียงกัดความว่างเปล่า

ความแรงของการไถลบวกกับความเร็วทำให้ร่างของเด็กชายผลุบลอดเข้าไปใต้ห้องสุนัขปีศาจ ซึ่งเป็นไปตามการคำนวณของเขาแต่แรก

“กลับไปกินอาหารเม็ดเถอะไอ้ตูบบบบบ!”

พันธรัตน์คำรามลั่น เกร็งกำลังแขนจนรู้สึกได้ว่าพลังงานที่ประจวบอยู่ในกล้ามเนื้อกระตุ้นแขนจนสั่นระริก ขณะที่ร่างกำลังไถลผ่านไปใต้ห้องของสุนัขปีศาจ เด็กชายก็ระดมหมัดกระแทกใส่ห้องมันไม่ยั้ง!!

สัมผัสที่รับรู้ได้ผ่านหมัดที่อัดกระแทกใส่ร่างมัน เหมือนเขากำลังต่อยอย่างแข็งๆ แต่หมัดของเด็กชายก็มีพลังมากพอที่จะจมยวบเข้าไปในร่างขนาดใหญ่ของสุนัขปีศาจ

ร่างของสุนัขปีศาจสั่นกระตุกรุนแรง ปากยาวแหลมอ้ากว้างร้องคำรามด้วยความเจ็บ ขณะที่น้ำลายเหนียวเยิ้มของมันพุ่งกระจายออกมาเพราะแรงอัดกระแทกจากหมัด

พันธรัตน์ไม่ได้นับว่าตนต่อยเข้าใส่ห้องสุนัขปีศาจไปที่หมัดขณะที่พุ่งลอดผ่านใต้ห้องมัน ตอนนี้ได้เด็กชายรับรู้ได้เพียงอย่างเดียวว่า หมัดทั้งสองข้างของเขาเจ็บจนชา กล้ามเนื้อแขนทั้งสองข้างก็เกร็งเขม็งจนเจ็บแปลบ

ในที่สุดร่างผอมก็ไถลออกมาพ้นจากใต้ห้องของสุนัขปีศาจ เขารีบดีดตัวลุกขึ้นยืน มองไปยังร่างของสุนัขยักษ์เพื่อรอดูผลลัพธ์ด้วยใจที่เด่นระล่ำ

เขาเห็นร่างของมันสิ้นกระดูกอยู่ชั่วขณะ ก่อนจะหลุดเซฟลงไปกับพื้น หัวใจของเด็กชายพองโตขึ้น แต่ก็เพียงแค่ว่าเวลาไม่กี่วินาที

ในที่สุดร่างขนาดใหญ่ของมันก็ทรงกายลุกขึ้นกลับมาได้อีกครั้ง สุนัขขนาดยักษ์หันมาจ้องเขม็งใส่พันธรัตน์ ถึงแม้จะไม่ต้องใช้คำพูดอธิบาย เด็กชายก็รับรู้ว่ามันกำลังแค้นเขามากกว่าเดิมหลายเท่าเมื่อดูจากสีหน้าและท่าทางที่เกรี้ยวกราดของมัน

“แยละ”

พันธรัตน์เปรยกับตนเอง ตอนนี้นำสภาวะการหายใจของเด็กชายระล่ำระสาย กล้ามเนื้อที่เกร็งเขม็งทั่วร่างปวดปลาบเพราะการใช้กำลังอย่างรุนแรงติดๆ กัน มือทั้งสองข้างและขาของพันธรัตน์สั่นระริก เหมือนร่างกายจะบอกเด็กชายว่า กล้ามเนื้อและกระดูกของเขาไร้ภาระหนักเกินไปและใกล้จะถึงขีดจำกัด

ถึงร่างกายจะคร่ำครวญ แต่พันธรัตน์รู้ว่าทางรอดมีแต่ต้องกัดฟันฝืน ต่อให้กล้ามเนื้อฉีกขาดหรือกระดูกแตกหักเขาก็ต้องเอาตัวรอดไปให้ได้ ไม่อย่างนั้นเขาคงถูกคมเขี้ยวฉีกกระชากจนร่างกายไม่สมประกอบแน่

ตอนนี้สุนัขปีศาจทรงกายลุกขึ้นมายืนได้เต็มที่แล้ว มันจ้องดวงตาสีแดงเลือดมายังเด็กชายด้วยความอาฆาต ก่อนจะส่งเสียงคำรามดูร้ายใส่เขา

แต่พันธรัตน์ยังยืนเผชิญหน้ากับมัน นัยน์ตาสีน้ำตาลจ้องเขม็งไปยังดวงตาสีแดงสดราวกับเลือดของสุนัขปีศาจอย่างไม่กลัวเกรง ในเมื่อหนีกี่ไม่พ้นพันธรัตน์จึงพร้อมจะเข้าปะทะ ต่อให้ต้องเค้นแรงเหวี่ยงสุดท้าย เด็กชายก็จะทุ่มกำลังทั้งหมดจัดการมันเพื่อผ่านวิกฤติไปได้

ขณะที่เผชิญหน้าพันธรัตน์พยายามรีดเค้นพลังกำลังเท่าที่เหลือ

อยู่ให้พร้อมรับมือกับสุนัขปีศาจตลอดเวลา แต่มันก็ยังไม่เข้ามาจู่โจมใส่
เขา ทำแค่เพียงคำรามใส่และจ้องเขม็ง

เท่าที่พันธุรัตน์คาดเดา เขาคิดว่าการโจมตีเมื่อครู่คงได้ผล สุนัข
ปีศาจต้องรู้ว่าเขาไม่ได้ไร้พิษสงมันถึงไม่กล้าบุ่มบ่ามเข้าโจมตี ความ
ไม่มั่นใจจึงทำให้มันยังคงรอดูท่าที่อยู่โดยไม่เข้าจู่โจมซ้ำ

“ฮ่ามัน ฮ่ามันเสียสิ 4781 ฮ่ามัน!”

จู่ๆ เสียงของใครบางคนซึ่งระบุที่มาไม่ได้ก็ดังขึ้น เด็กชายเหลียว
มองไปรอบๆ ด้วยความสงสัยเพราะจู่ๆ เสียงนั้นก็ดังขึ้นในประสาท
การรับรู้ของเขา

“เร็ว เร็วเข้า ฮ่ามันชะ จะได้ยุติเรื่องทุกอย่าง!”

เสียงลึกลับดังขึ้นอย่างเร่งร้อนเพื่อกระตุ้นให้เกิดการฆ่า

ความสงสัยทำให้พันธุรัตน์มองไปยังสุนัขปีศาจ เด็กชายพบว่า
ตอนนี้มันยังใช้ดวงตาสีแดงเลือดจ้องเขม็งมายังเขาอย่างดูร้าย แต่ความ
สงสัยทำให้เขาเขม็งมองมันอย่างถี่ถ้วนกว่าเดิม ในเมื่อสถานที่แห่งนี้
มีเพียงเขากับมัน แล้วเสียงที่เขาได้ยินมาจากไหน

ในเมื่อเขาไม่ได้เป็นฝ่ายพูด ก็คงเหลือแต่สุนัขปีศาจตรงหน้า
เท่านั้น พันธุรัตน์เข้าใจว่าคงมีเครื่องกระจายเสียงเหมือนปลอกคอของ
โซฟีติดตั้งอยู่ที่ไหนสักแห่งในร่างของสุนัขปีศาจแน่

“เร็ว เร็วเข้า ฮ่ามัน อย่าไปกลัวมัน มันสู้แกไม่ได้แน่”

เสียงแหบห้าวที่ยุให้เกิดการฆ่ายังดังขึ้น แต่คราวนี้พันธุรัตน์นั่งฟัง
จนแยกแยะได้ว่า เสียงที่ได้ยินเขาไม่ได้รับรู้ทางโสตประสาทตามปกติ
แต่เสียงนั้นดังขึ้นในสมองของเขาเอง!

ความสงสัยทำเอาสมองของเด็กชายหมุนคว้างงูงไปชั่วขณะ

พันธรัตน์พยายามตั้งสติรวบรวมสมาธิเพื่อหาที่มาของเสียง ในที่สุดเขาก็รู้ว่าเสียงที่ดังขึ้นไม่ได้คิดจะสื่อสารกับเขา แต่เป็นเพราะสมองของเขาเองที่สามารถแพร่กระจายคลื่นได้

และในทางตรงกันข้าม สมองของเขาก็สามารถแทรกแซงเข้าไปในคลื่นความถี่ต่างๆ ได้ เด็กชายจึงรับคลื่นอื่นๆ ได้ ในกรณีเมื่อเขาอยู่ใกล้การติดต่อใดๆ ที่ใช้คลื่นความถี่ เสียงที่ใช้ติดต่อกันจึงแทรกเข้ามาในหัวของตนเอง

พันธรัตน์มองสุนัขปีศาจตรงหน้า พบว่ามันยังไม่ทำอะไรที่จะโจมตีเข้าใส่เขา มันทำเพียงคำรามขู่สายหวัไปมาแสดงอาการระแผ็ดระเหียดดูร้าย

ระยะเวลาที่ทิ้งห่างออกมาจากการปะทะครั้งล่าสุด ทำให้สภาพร่างกายของเด็กชายฟื้นฟูขึ้นเรื่อยๆ สภาวะหอบหายใจของเด็กชายคลายลงจนเกือบจะเป็นปกติ กล้ามเนื้อที่เกร็งเขม็งจนเจ็บแปลบก็เช่นกัน

พันธรัตน์ฟังสมาธิเร่งเร้าพลังสมอง ในเมื่อสิ่งที่เขาได้ยินเกิดขึ้นจากคลื่นที่สมองของตนเองสามารถรับได้ นั่นย่อมหมายความว่าเขามีโอกาสที่จะใช้พลังสมองของตนเองแทรกแซงกลับไปเช่นกัน แต่คลื่นสมองของเด็กชายไม่เหมือนหมายเลขแปดที่สามารถส่งถึงสมองของอีกฝ่ายได้โดยตรง

คลื่นสมองของเด็กชายต้องผ่านสื่อกลางที่เป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งแน่นอนว่าในบริเวณใกล้ๆ ต้องมีอุปกรณ์อยู่ที่ไหนสักแห่ง ไมอย่างนั้นเสียงก็กลับคงไม่ดังขึ้นในสมองของเขาแน่

นัยน์ตาสีน้ำตาลสาดประกายกร้าวขึ้น ใบหน้าของพันธรัตน์เกร็งกระตุกขณะที่กำลังแผ่คลื่นพลังสมองเขารู้สึกปวดแปลบในสมองทันที

แต่ความเจ็บปวดครั้งนี้้นน้อยกว่าครั้งก่อนมาก เขาจึงกัดฟันทน ใช้เวลาไม่กี่วินาทีพันธุรัตน์ก็พบคลื่นของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

เด็กชายพบว่ามันมาจากในตัวของสุนัขปีศาจ เท่าที่เขาเห็นภาพรางๆ ขึ้นในมโนสำนึก อุปกรณ์ที่เขากำลังเข้าแทรกแซงนั้นฝังอยู่ในสมองของสุนัขปีศาจ พันธุรัตน์เร่งพลังสมองถึงขีดสุด นัยน์ตาเขาวาวโรจน์ขึ้นในที่สุดเขาก็เข้าแทรกแซงอุปกรณ์เป้าหมายได้สำเร็จ

“เกิดอะไรขึ้น!?”

เสียงแหบห้าวดังขึ้น เหมือนมันจะรู้ตัวได้ทันทีว่าในกระแสคลื่นที่มันใช้เกิดความผิดปกติขึ้น

“เฮ้ย! แกเป็นเจ้าของไอ้หมาบ้านี้ใช่ไหม?”

พันธุรัตน์เริ่มประโยคกวนโทสะ พลังมองเขม็งไปยังสุนัขปีศาจขณะที่ส่งคลื่นสมองไปยังอุปกรณ์ภายในร่างมัน

“อ้อ แกเอง ใจเด็กที่เกิดจากความผิดพลาด พลังสมองของแกร้ายกาจอย่างที่กลัวจริงๆ”

เจ้าของน้ำเสียงแหบห้าวมีอาการตกใจในครั้งแรก แต่มันก็กลับมารักษาความสงบเยือกเย็นเอาไว้ได้

“เก็บหมาของแกไป อย่าหาเรื่องมาขวางทางฉัน”

พันธุรัตน์ส่งคลื่นสมองไปหามัน ขณะที่นัยน์ตาสีน้ำตาลซึ่งมองเขม็งไปยังสุนัขปีศาจเกรี้ยวกราดขึ้นเรื่อยๆ แสดงเจตนาว่าเขาพร้อมเข้าปะทะกับมันอย่างไม่กลัวเกรง

“โอหัง! เหมือนเซลล์ตั้งต้นที่อยู่ในร่างกายแกจริงๆ นี่แสดงว่าแกคงได้รับความไว้วางใจจากนิโคตินมากถึงขนาดที่มันยกเครื่องควบคุมไมโตรคอนเดรียให้ใสแล้วสิ ถึงมันใจในพลังของตนเองขึ้นมา”

นัยน์ตาสีน้ำตาลฉายแววเงงงันขึ้นวูบหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดของฝ่ายตรงข้าม นิโคตินไวใจเขาอย่างนั้นหรือ? ยกเครื่องควบคุมให้ อย่างนั้นหรือ?

ถึงแม้จะสงสัย แต่พันธรัตน์ก็ไม่เผยพิรุณออกไป เด็กชายยังแก้งแสดงท่าทางโอหังต่อไป

“ถึงแม้จะไม่มีไอ้เครื่องนี้ แค่มหาขี้เรื้อนตัวเดียวคงจัดการไม่ยากหรอก”

พันธรัตน์พูดพลางยกมือข้างขวาที่สวมเครื่องควบคุมขึ้น แสยะยิ้มดูถูก

“ช่างมั่นใจเสียจริงนะ แต่เอาเถอะ เพราะอีกไม่นานความมั่นใจก็จะแหวกไปพร้อมร่างของแก!”

เสียงแหบห้าวที่ติดต่อผ่านคลื่นสมองตะคอกลั่น

พันธรัตน์พยายามกวาดตามองหาจุดที่เป็นเครื่องถ่ายทอดภาพ เพราะรู้ว่าตอนนี้ฝ่ายตรงข้ามกำลังมองเห็นการเคลื่อนไหวของเขาอยู่ เด็กชายกวาดตามองอยู่ชั่วครู่ก่อนจะสังเกตเห็นลูกบอลโลหะทรงกลมขนาดพอๆ กับลูกเทนนิส ลอยอยู่ข้างหัวสุนัขปีศาจ

บริเวณด้านหน้าของโลหะทรงกลมเป็นเลนส์ใส เพียงแค่มองปราดเดียวพันธรัตน์ก็รู้ว่านั่นต้องเป็นกล้องขนาดเล็กที่มันใช้ดูสถานการณ์ปัจจุบันแน่

ด้วยไหวพริบของเด็กชาย เขาพบว่าเรื่องที่ฝ่ายตรงข้ามพูดมามีจุดน่าสงสัยหลายอย่าง และด้วยท่าทีบวกกับคำพูดของมันที่แสดงออกมา บ่งบอกค่อนข้างชัดเจนว่า มันไม่ได้อยู่ฝ่ายเดียวกับนิโคติน

ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามที่เขาวិเคราะห์ แสดงว่าการที่สุนัขปีศาจขย้ำชายชุดดำจนตาย ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ในเมื่อพวกมันไม่ได้อยู่ฝ่าย

เดียวกัน ถ้าอย่างนั้นเจ้าของเสียงลึกลับที่พันธรัตน์กำลังเผชิญหน้าด้วยขณะนี้ เป็นฝ่ายไหนกันแน่

เท่าที่พันธรัตน์ฟังจากคำพูดของมันในตอนแรก เจ้าของเสียงลึกลับนั้นกำลังเข้าใจว่าพันธรัตน์อยู่ฝ่ายเดียวกับนิโคติน เด็กชายจึงคิดว่าเป็นโอกาสเหมาะที่เขาจะสวมรอยแกล้งทำเป็นว่าอยู่ฝ่ายนิโคตินเพื่อล้วงข้อมูลจากมัน

“ถึงแกคิดจะขวางยังไงก็เปล่าประโยชน์ ตอนนี้แผนการส่วนใหญ่ดำเนินไปแล้ว ต่อให้คิดขัดขวางก็คงช้าไปแล้วละ”

พันธรัตน์พูดขึ้นผ่านคลื่นสมอง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความมั่นใจ

“แต่แกก็ยังอยู่ตรงนี้ ต่อหน้าอันตรายที่พร้อมจะเข้าขย้ำแกได้ตลอดเวลา ถึงแผนการมักใหญ่ใฝ่สูงของมันจะดำเนินไปแล้ว แต่ถ้าแกตาย ทุกอย่างจะดำเนินต่อไปได้ไม่ราบรื่น ที่เหลือก็แค่ใช้กำลังขององค์กรเข้าจัดการกับนิโคติน”

เมื่ออีกฝ่ายตอบกลับมา พันธรัตน์ก็เริ่มวิเคราะห์คำพูดของมันในทันที

องค์กร? มันต้องการให้เขาตาย?

พันธรัตน์พยายามเชื่อมโยงเรื่องทุกอย่างเข้าด้วยกันทันที มันพูดถึงองค์กรแสดงว่ามันต้องมีมุมกำลังที่ค่อนข้างร้ายกาจ สุนัขปีศาจที่อยู่ต่อหน้าเขาก็เป็นเครื่องยืนยันได้ดี เทคโนโลยีที่จะทำได้ขนาดนี้ ถ้าไม่ใช่รัฐบาลงาก็คงเป็นใครอื่นไม่ได้

การที่มันต้องการให้เขาตายย่อมไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะเขาถือเป็นกุญแจสำคัญที่เป็นส่วนเชื่อมโยงแผนการของนิโคตินเข้าด้วยกัน ต้องยอมรับว่าข้อมูลของฝ่ายตรงข้ามค่อนข้างใหม่ เพราะมันรู้ว่าพันธรัตน์

กลายเป็นฝ่ายเดียวกับนิโคตินในช่วงเวลาหนึ่ง

แต่ข้อมูลของมันก็ยังใหม่พอที่จะรู้ว่าตอนนี้เขาได้สติกลับมา และกำลังจะทำลายนิโคติน!

คำว่าองค์กรที่มันพูดถึง ทำให้ในความคิดของพันธมิตรมีเพียงรัฐบาลเงา เด็กชายตัดองค์กรอย่าง G.S.A ทิ้งไปจากความคิดในทันที เพราะพวกนั้นไม่ได้มีเทคโนโลยีเหนือล้ำ

ถ้ามันเป็นรัฐบาลเงาจริงๆ แปลว่าภายในรัฐบาลเงาอาจจะแตกออกเป็นหลายฝ่ายและต่างชั่วอำนาจกัน พวกมันถึงหันมาแวงกัดกันเอง แม้ตอนนี้พันธมิตรจะไม่รู้แน่ชัด แต่เด็กชายคิดว่าข้อสันนิษฐานข้อนี้มีความเป็นไปได้มากที่สุด

“ภาพสามมิตินั้นพวกเราเป็นฝ่ายพัฒนามันขึ้นมาก่อน พวกเราจึงรู้จักการทำงานของมันเป็นอย่างดี ถึงนิโคตินจะเอาไปดัดแปลงโดยปิดระบบการทำงานที่ถูกดัดแปลงเป็นความลับมากแค่ไหน พวกเราก็รู้ว่าภาพสามมิตินั้นไม่ได้สมบูรณ์แบบจนไร้อ่อน”

เมื่ออีกฝ่ายพูดถึงภาพสามมิติ ยิ่งกระตุ้นความสนใจของพันธมิตรมากกว่าเดิม เท่าที่เด็กชายรู้จากข้อมูลหลายๆ อย่าง ภาพสามมิตินั้นใช้ตามหาเขา และถ้าเป็นไปตามที่มันพูด แสดงว่าภาพสามมิติน่าจะมีระบบการทำงานรูปแบบอื่นอีก

“ไม่ว่าแจะพูดยังไง ตอนนี้ภาพสามมิติก็กำลังทำงานได้อย่างดี มันเข้าไปจริงๆ แล้วละที่จะหยุดแผนการ”

พันธมิตรน้สวมรอยทำเป็นพูดข่มมันต่อ

“อ้อ แล้วทำไมแกถึงมาอยู่ที่เชื่อนี้ล่ะ ในเมื่ออุปกรณ์ที่จะสร้างความต่อเนื่องของภาพสามมิติไม่ให้เป้าหมายถูกทำลายจากการสะกดต้อง

ใช้พลังงานไฟฟ้าจำนวนมาก แกมาเพื่อที่จะถ่ายโยกกระแสไฟฟ้าจากที่แห่งนี้เพื่อจ่ายไปยังเครื่องแม่คลื่นความถี่ ต้องชมนิโคตินเหมือนกันที่มันวางแผนไว้ล่วงหน้าหลายปีถึงมาสร้างฐานลับย่อยๆ ไว้ได้เชื่อนี้เพื่อรอวันใช้งาน แต่การเคลื่อนไหวของมันก็ไม่พ้นการจับตามองจากพวกเราอยู่ดี”

คำพูดจากอีกฝ่ายทำให้พันธรัตน์เบิกนัยน์ตาสีน้ำตาลขึ้นทันที เขาล้วงคำตอบออกมาได้มากกว่าที่คาด เชื่อน? ตอนนีเขากำลังอยู่ได้เชื่อนหรือนี้ และยังมีกรโยกกระแสไฟฟ้าเพื่อส่งให้เครื่องผลิตคลื่นความถี่อะไรสักอย่างอีก รวมถึงการที่ภาพสามมิติอาจจะคลายสะกดได้

ข้อมูลที่คาดไม่ถึงทำให้สีหน้าของพันธรัตน์เกิดความเปลี่ยนแปลงจนสังเกตเห็นได้ เพราะเขาคิดไม่ถึงว่าจะได้รับรู้เรื่องซับซ้อนแบบนี้ จึงเผลอแสดงอาการประหลาดใจออกไปทางแววตา

“แก! แววดานั่น”

อีกฝ่ายสังเกตเห็นถึงความผิดปกติในแววตาของพันธรัตน์ ทำให้มันสงสัย เพราะแววตาของเด็กชายเหมือนเพิ่งรับรู้เรื่องที่ตนเองคิดไม่ถึง

พันธรัตน์เลิกคิ้วขึ้น กลอกตาไปมาพลางแสร้งปากแสดงท่าทางกวนอารมณ์

“เอาแต่แอบดูสีหน้าคนอื่นอยู่ฝ่ายเดียว มันเหมือนพวกโรคจิตรู้ปะ”

พันธรัตน์พูดขึ้น นัยน์ตาสีน้ำตาลปรากฏแววเจ้าเล่ห์แสนกล เพราะถึงเขาจะไม่รู้แน่ชัดว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แต่ข้อมูลที่เขารู้มามันก็เพียงพอให้เด็กชายรู้ว่าตนเองต้องลงมือปฏิบัติการกิจไปในทิศทางไหน

ตอนที่พูด เขาแอบใช้มือข้างขวากระซกกระดุมข้อมือซ้ายของ

เสื้อเชิ้ตที่สวมอยู่ กระดุมเสื้อเชิ้ตของเด็กชายเป็นโลหะ มีน้ำหนักเหมาะสม มือตามที่เขาต้องการ

ก่อนที่อีกฝ่ายจะหันเคลื่อนไหวอะไร พันธรัตน์ก็นีบกระดุมโลหะไว้ด้วยนิ้วโป้งและนิ้วชี้ เขาเกร็งกำลังจากนิ้วทั้งสองจนนิ้วสั่นระริก ก่อนจะติดกระดุมโลหะพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

เคล้ง!

เสียงโลหะปะทะกันดังขึ้น เมื่อกระดุมที่ถูกดีดอย่างรวดเร็วพุ่งไปกระแทกกับบอลโลหะทรงกลมที่ฝ่ายตรงข้ามใช้ถ่ายทอดภาพสถานการณ์

บอลโลหะถูกกระดุมที่ดีดออกไปอย่างแรงพุ่งเข้าใส่จนทะลุ เพราะเครื่องควบคุมไมโครคอนเดรียเร่งเร้าพลังจนมือของเขามีพลังมหาศาล กระดุมโลหะจึงมีพลังทำลายไม่ต่างจากกระสุนปืน

“เข้าเป้าตรงเผง!”

พันธรัตน์พุดขึ้นด้วยเจตนาต้องการยั่วอีกฝ่าย จบประโยคด้วยการแหยะยิ้มเจ้าเล่ห์ ส่วนหนึ่งเขาก็อึ้งกึ่งในความรู้สึกถึงความรุนแรงและแม่นยำของตนเอง

“แก! ไอ้เด็กที่เกิดจากความผิดพลาด”

การลงมือของเด็กชายทำให้ภาพที่อีกฝ่ายเห็นถูกตัดการถ่ายทอดทันที มันคำรามลั่นด้วยความแค้น

“ถึงแกจะรู้ข้อมูลมากไปกว่านี้หรือไม่ยังไงก็ไม่มีประโยชน์ เพราะสิ่งที่แกรับรู้ต้องสิ้นซากไปพร้อมกับแกอยู่ดี!”

เสียงลึกลับคำรามลั่นด้วยความแค้น พริ้วอมๆ กันนั้นสุนัขปีศาจขนาดยักษ์ก็คำรามลั่นอย่างดุร้ายทันทีเหมือนกับจะรับคำสั่งสังหารจากเสียงลึกลับ

แต่เด็กชายกลับไม่มีท่าทีหวาดกลัวหรือกังวล เขายืนนิ่งขณะที่
ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มอย่างผู้ที่เหนือกว่าอย่างชัดเจน

“การควบคุมสมองด้วยอุปกรณ์แผ่นคลื่นความถี่ไฟฟ้าเพื่อเข้า
กำหนดพฤติกรรม และบงการการกระทำโดยตรงจากสมอง ถ้าให้อธิบาย
คร่าวๆ ก็คงประมาณนี้ละมัง”

จู่ๆ พันธรัตน์ก็พูดขึ้นมาพร้อมกับแสยะยิ้มเจ้าเล่ห์

“นี่แกทำอะไรกับเครื่องควบคุม!?”

ฝ่ายตรงข้ามรู้ได้ถึงความผิดปกติทันที เพราะเมื่อครู่นี้มันออก
คำสั่งให้สุนัขปีศาจพุ่งเข้าขย้ำพันธรัตน์ แต่มันก็ไม่เคลื่อนไหวไปตาม
คำสั่ง ที่มันร้องคำรามขึ้นในตอนแรกก็เพราะมันรู้สึกปวดแปลบขึ้นใน
สมองที่ถูกฝังเครื่องควบคุมเอาไว้

ขณะที่พันธรัตน์ใช้คลื่นสมองของเขาเข้าควบคุมและแทรกแซง
การทำงานของเครื่องจนลัดวงจรทำให้สุนัขปีศาจหลุดจากการควบคุม
ระยะไกลทันที

แทบจะในทันทีที่พันธรัตน์สามารถเข้าแทรกแซงเครื่องควบคุม
ภายในสมองของสุนัขปีศาจ เขาก็เข้าใจระบบการทำงานอย่างคร่าวๆ ของ
เครื่องได้ทันที

เด็กชายสัมผัสได้จากกระแสไฟฟ้าภายในสมองของสุนัขปีศาจว่า
เต็มไปด้วยอารมณ์โกรธที่ปะปนด้วยความเศร้า เพราะถูกควบคุมบังคับ
จากสมองโดยตรงตลอดเวลา ขณะที่พันธรัตน์คุยกับมันผ่านคลื่นสมอง

พันธรัตน์ฉวยโอกาสนั้นเข้าแทรกแซงเพื่อทำลายระบบการทำงานของ
ของเครื่องไปด้วยโดยที่ฝ่ายตรงข้ามไม่รู้ตัว ภายในเวลาไม่กี่นาทีเครื่อง
ควบคุมก็ถูกทำลายจนระบบการทำงานล้มเหลว

พันธุรัตน์รู้ว่าการใช้กำลังเพียงอย่างเดียว คงไม่สามารถสยบสุนัขปีศาจขนาดยักษ์ได้แน่ เด็กชายจึงเสี่ยงเดิมพันเข้าทำลายระบบควบคุมสมองของมัน เพราะส่วนหนึ่งสัมผัสได้ถึงความเศร้าและอึดอัดจากคลื่นแม่เหล็กภายในสมอง ด้วยถูกกดขี่บังคับทุกการกระทำตลอดเวลา เด็กชายพอจะจับจังหวะการใช้พลังสมองของตนเองได้คร่าวๆ แล้วว่า เขาไม่สามารถใช้พลังสมองติดต่อกันได้ในระยะเวลาสั้นๆ เหมือนตอนที่เขาเพิ่งใช้พลังสมองไปในห้องที่ตนเองถูกจับขัง และเมื่อพยายามจะใช้พลังสมองอีกครั้งตอนที่หนีออกจากห้องมาได้ก็จะรู้สึกปวดหัวอย่างรุนแรง เพราะช่วงเวลาในการใช้พลังสมองกระชั้นมากเกินไป จนสมองต้องรับภาระสาหัส

ในขณะนี้ก็เหมือนกัน เมื่อเขาใช้พลังสมองแทรกแซงคลื่นความถี่เพื่อพูดคุยกับศัตรูซึ่งไม่รู้ที่มา และในขณะเดียวกันเขาก็ใช้พลังสมองเข้าแทรกแซงและทำลายเครื่องควบคุมสมองของสุนัขปีศาจไปพร้อมๆ กัน แสดงว่าหลังจากนี้เขาจะใช้พลังสมองไม่ได้อีกช่วงหนึ่ง ต่อให้เขาไม่ทำลายเครื่องควบคุมภายในสมองของสุนัขปีศาจ แต่เปลี่ยนระบบให้มันกลับมาเชื่อฟังเขา เด็กชายเองก็ไม่มีพลังสมองเหลือพอที่จะเข้าไปควบคุมสมองของมันผ่านเครื่องควบคุมอยู่ดี

เพราะฉะนั้นทางสุดท้ายจึงมีแต่ต้องเสี่ยง เขาทำลายเครื่องควบคุมสมองของมันทิ้งเพื่อปลดปล่อยให้มันเป็นอิสระ หลุดจากบังคับกดขี่ที่ถูกระงับมาโดยตลอด เพราะรู้สึกได้ถึงความเศร้าของมัน และหวังว่าการกระทำของเขาจะสร้างบุญคุณให้มันได้!

“ไม่อยากพูดมากไปกว่านี้ เปลื่อน้ำลายที่จะคุย”

พันธุรัตน์ส่งคลื่นสมองไปบอกมันแค่นั้น แล้วเด็กชายก็ตัดการ

ติดต่อกันโดยไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายได้โต้ตอบ เขาหยุดเร่งเร้าพลังสมองเพื่อเข้าแทรกแซงเครื่องควบคุมสมองของสุนัขปีศาจลงไปด้วยพร้อมๆ กัน

แทบจะในทันทีที่การใช้พลังคลื่นสมองหยุดลง ร่างผมก็เซซวนจนแทบจะล้มลง ภาพที่พันธุรัตน์มองเห็นพร่ามัวไปวูบหนึ่งทันที ขณะที่รู้สึกมีแรงคล้ายกำลังยืนอยู่บนเรือที่ลั่นโคลง

ตอนนี้สุนัขปีศาจแสดงอาการรุนแรงออกมาทางสีหน้าอย่างชัดเจน นัยน์ตาสีแดงสดของมันกวาดมองไปโดยรอบ และใช้จมูกขนาดใหญ่ก้มดมไปรอบบริเวณ

ถึงตอนนี้พันธุรัตน์พยายามประคองสติกลับมาได้จนอาการพร่าเบลอลหายไปจากสมอง ภาพที่เห็นกลับมาชัดเจน แต่เด็กชายก็พบว่าเขาคำนวณพลาดไป เพราะการใช้พลังสมองกินพลังงานมากกว่าที่เขาคิด

ทำให้ตอนนี้เด็กชายได้แต่ยืนมองสุนัขปีศาจตรงหน้า และลึ้นว่ามันเป็นมิตรกับเขามากแค่ไหน ขณะเดียวกันก็รอให้เรี่ยวแรงของตนฟื้นฟูกลับมาเรื่อยๆ เพื่อเตรียมหาทางออกสุดท้าย ในกรณีที่เรื่องทุกอย่างดำเนินไปอย่างเลวร้ายที่สุด เขาจะทุ่มแรงทั้งหมดวิ่งหนีเอาตัวรอดหากสุนัขยักษ์ไม่รู้สึกลงในไมตรีจิตที่เขามอบให้

พันธุรัตน์สับสนในใจ คิดไม่ถึงว่าตนจะจนปัญญาขนาดต้องใช้แผนการแบบกำปั้นทุบดินที่ไร้เล่ห์เหลี่ยมใดๆ เอาตัวรอดแบบนี้

ในที่สุดสุนัขปีศาจก็หยุดสนใจบริเวณรอบๆ ตัวมัน นัยน์ตาสีแดงสดมองมายังพันธุรัตน์ ก่อนจะก้าวเข้าหาเด็กชายช้าๆ พันธุรัตน์ไม่แน่ใจว่าเขาคิดเข้าข้างตัวเอง หรือว่าเพราะสมองถูกใช้งานหนักจนมันง แต่เด็กชายไม่รู้สึกรว่าสุนัขปีศาจจะส่งสัญญาณอันตรายที่มุ่งคุกคามเขาเหมือนตอนแรกที่เจอมัน ขณะที่สุนัขปีศาจเดินเข้าใกล้ หัวใจของเขา ก็

เต็นไม่เป็นจังหวะ ไม่รู้ว่ามันคิดกับเขาในแง่ไหน มิตร หรือศัตรู

พันธรัตน์ยังหยุดยืนอยู่กับที่เพื่อพิสูจน์การเสียดัมพินของตนว่า
จะได้ผลแค่ไหน แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็เกร็งกำลังขา พร้อมจะหนีตลอด
เวลาหากมีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้น

ยิ่งมันเข้าใกล้เข้ามามากแค่ไหน กลิ่นสาบสาบชวนระคายจมูกก็ยิ่ง
ชัดเจนขึ้นเท่านั้น ตอนนั้นมันเข้าใกล้เขาในระยะไม่ถึงสี่เมตร ระยะห่างที่
หดกระชั้นเข้ามา ทำให้เด็กชายเกร็งกำลังพร้อมหนีมากขึ้น ในที่สุดมันก็
อยู่ห่างไปไม่ถึงสองเมตร

นายน์ตาสีแดงทั้งสองข้างของมันมองเขม็งมายังเด็กชาย!

“เฮ้อ...!”

พฤติกรรมสุดท้ายของสุนัขปีศาจทำเอาพันธรัตน์ถอนหายใจอย่าง
โล่งอก ทั้งตัวลงนั่งกับพื้นขณะที่สุนัขปีศาจนอนหมอบอยู่ตรงหน้าเขา
แสดงอาการดีโรราบอย่างชัดเจน

แสดงว่าสิ่งที่เด็กชายเสียดัมพินได้ผลอย่างคาดไม่ถึง สุนัข
ปีศาจยอมดีโรราบต่อเขาด้วยความสำนึกบุญคุณที่ปลดปล่อยมันจาก
พันธนาการแห่งความทรมาน

“เอ่อ แก อิม...”

พันธรัตน์เอ่ยอึกอັก ไม่รู้จะเรียกสุนัขขนาดยักษ์ที่นอนหมอบอยู่
ตรงหน้าว่าอะไรดี และก็ต้องยอมรับว่าภาพที่มันขย้ำคนจนตัวขาดอย่าง
ง่ายดายยังทำให้เขารู้สึกสยงอยู่

“ตอนนี้แกก็เป็นอิสระแล้ว ไปหาที่ที่แกควรจะอยู่เถอะ”

พันธรัตน์บอกมันพลางทรงกายขึ้นยืน ในสมองของเด็กชายเริ่ม
วิเคราะห์สถานการณ์เพื่อลงมือขัดขวางแผนของนิโคติน การที่นิโคตินนำ